

АНАСТАС ПАВЛОВ

ШАРЕНОТО ЧОВЕЧЕ

chitanka.info

Когато шареното човече дошло на този свят, даже черните котки били сиви, а да не говорим за сивите котки — те си били такива, но си представляли, че кой знае какви са били.

А човечето се спряло и се чудело накъде да тръгне — всичко било толкова сиво, че нищо не се виждало. Сивият път бил точно пред човечето и сивите поляни, и сивата гора, ала то си мислело, че това пред него може и да е блато.

— Хей, шарено човече! — чуло се тънко гласче.

— Кой писука?

— Аз, пиленето.

— Къде си ти?

— Ето съм! Шарено човече, дай ми мъничко кафявичко за крилцата. И мъничко червеничко за опашката. И съвсем, съвсем мъничко жълто за човката.

— Добре. Вземи си, колкото ти трябва.

Пилето си взело по мъничко от цветовете. Полетяло нагоре, нагоре, много нагоре. Изведнъж се чуло „даннн“ и малкото пъстро пиленце паднало и записукало:

— Ох, шарено човече, виж каква цицина ми излезе на главата. Ударих се в слънцето. Моля ти се, дай малко синичко за небето и малко златничко за слънцето...

— Лесно е да се каже „малко синичко“ — с толкова малко могат да се направят две сини очички, но цяло небе? И шареното човече си дало всичкото синьо и всичкото златно. Небето се вдигнало високо, много високо. Блеснало слънцето.

Тогава дошла сърничката.

— Шарено човече, хайде кажи ми, кое е трева и кое е камъни? Зъбите си ще строша, ще умра от глад.

— Това е много лошо! — казало доброто човече.

Погледнало се и си рекло:

— Дадох си синьото, дадох си златното, но имам още много цветове. Ще дам зеленото на тревата.

И вече не чакало да го молят. Нашарило цветята: червени, жълти, виолетови. А някои и сами си взимали. Един папагал си взел от всичките цветове, а всички други папагали направили същото.

— Аз искам да съм чисто беличка — казала зебрата и си взела от бялото. — Не, черното ще ми отива повече.

Бяла, черна, бяла, черна — станала на черти.

Вървяло човечето по света и целият свят ставал пъстър и радостен. Когато го срещнало момиченцето, доброто човече имало съвсем малко от цветовете и само от розовото имало повече.

— Шарено човече, дай ми малко цветове! — помолило се момиченцето.

— Вземи ги всичките — казало човечето.

И изведнъж останало без цветове, изчезнало.

А розовото момиче затанцувало от радост. Поискало му се за благодарност да целуне човечето.

— Шарено човече! Хей, шарено човече, къде си?

Изтичало до цветята.

— Мили цветя, не видяхте ли едно шарено човече?

— Виолетово като мене ли? — попитала виолетката.

— Червено като мене ли? — попитала розата.

— То беше синьо — казало небето.

— Не, то беше златно — казало слънцето.

Натъжило се момиченцето. Уплашило се. Ами ако светът отново стане сив?

Не тъжи и не се страхувай, розово момиченце! Ако светът отново стане сив, пак ще дойде едно шарено човече, за да му даде всичките си цветове.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.